

Long Nguyễn

Kích thước tình yêu

Hôm nay trời đẹp lắm. Ở vùng núi non chón chở Tây Bắc Hoa Kỳ mà có được một ngày không mưa thì kể như là trời đẹp, dù rằng trời đất vẫn xám một màu, không khí vẫn nặng mùi hơi nước. Đáng toàn năng của Meta, tức là ngài vợ Meta, trước khi xách cái bóp ra khỏi nhà đã chống nạnh ban huấn dụ:

- Đóng cho em vài cái ghế để kê mấy cái chậu hoa cho đẹp.

Chả là ngài lại dòm qua hàng rào hàng xóm để xem những gì người có mà mình chưa có.

Đã cru mang dự án đóng hai cái ghế từ thừa ngài vợ khệ nệ bung 2 chậu lan về, nên chỉ vài tiếng đồng hồ cửa cửa đóng đóng, 2 cái ghế đã thành hình, đẹp không thua gì mua ngoài tiệm. Vua không ngồi trên ngài trông chẳng khác người thường. Lan không ngự trên ghế trông cũng chẳng khác gì hành tỏi. Đúng thế! Vẻ cao sang, hương man mác làm Meta nhớ đến câu thơ:

Ngủ quên trên sách thơm ngoan

Gió lùa tỉnh dậy mùi lan chập chờn

Vâng, Meta tỉnh dậy vì nghe tiếng cãi nhau ồm ồm, có cả tiếng chửi tục nữa. Hai cái ghế Meta mới đóng, cãi nhau về đáng Sáng Tạo – Tức là chúng đang tìm hiểu thằng nào vừa mới đóng xong 2 cái ghế - Phải đặt tên cho 2 cái ghế để tiện theo dõi câu chuyện. Ghế Khoa Học và Ghế Tôn Giáo.

Ghế Khoa Học có đầu óc khoa học. Sau khi xem xét toàn thể mọi bộ phận trên cơ thể mình, Khoa Học nhận thấy có những vết cưa rất nhiệm màu, không thể do ngẫu nhiên mà có. Khoa Học suy ra phải có một lực tạo nên vết cưa ấy. Nó phẳng lì, cắt đứt từng sợi gỗ bởi những mũi cắt liền nhau, xếp theo đường thẳng. Hẳn Khoa Học dùng hình học để suy ra. Đấng Sáng Tạo phải là một cái gì đó giống như cái cưa. Khoa Học xoa tay đắc chí nói :
- Bác thấy chưa? Phàm làm ghế thì phải có trí tuệ. Mọi sự đều có thể truy ra nguồn gốc từ mỗi thành phần đơn giản của nó. Đấng Sáng Tạo phải là cái cưa.

Ghế Tôn Giáo lắc đầu:

- Bác nói như đếch người ta ấy. Chó cũng không nghe được. Thử cho bác cái cưa bác có làm ra loài ghế chúng ta không? Bác nhìn thử xem, lực nào giữ cho những chỗ nối dính lại với nhau?

Khoa Học nói :

- Quả có một lực giữ những mảnh gỗ lại với nhau. Lực này là những cái đinh do một vật nặng ghim nó vào gỗ. Nó mang hình thù một cái búa. Nhất định Đấng Sáng Tạo phải là cái búa.

Nổi hứng, Khoa Học thao thao bất tuyệt:

- Chẳng những thế, Đấng sáng Tạo còn mang hình thù một cái đục. Hãy quan sát những chỗ nối. Có phải những lỗ mộng là do một vật giống cái đục khoét vào không? Có 3 lực cấu tạo nên cái ghế. Đó là Đục, Cưa và Búa. Tôi đang suy tưởng đến một thuyết toàn diện, trong đó phải có một lực duy nhất cấu tạo nên 3 lực kia. Dường như phải có một sức nóng cực kỳ khủng khiếp, nung chảy vật chất rồi đúc ra cả búa, cưa và đục. Nguyên thủy của 3 lực ấy phải là cái lò rèn. Đó là thuyết toàn diện.

Tôn Giáo ngắt lời:

- Thế bác có biết tại sao 3 cái lực cả mềng của bác tạo ra cái ghế có hình dạng giống như chúng ta không? Tại sao chúng ta có 4 chân mà không phải 1 chân? Tại sao chúng ta có một mặt phẳng vuông dùng để đặt chậu lan lên trên mà không phải là hình tam giác? Nhất định Đấng Sáng Tạo tạo ra

chúng ta là vì chúng ta có mục đích là dùng để đựng chậu hoa. Theo tớ, Đấng Sáng Tạo phải là cái bào. Nói như bác khác nào bác là thằng vô ơn, trên không ông bà cha mẹ, dưới không có hướng rõ ràng để dạy dỗ con cháu.

Khoa Học nổi cáu:

- Mày bảo ai là thằng không cha không mẹ hả thằng con của cái bào kia? Chính mày mới là thằng mất dạy, hiểu chưa?

Tôn Giáo sùng sộ:

- Mày có giỏi bước tới một bước ông vả cho một cái rụng hết răng bây giờ. Cả 2 cái ghế đều không có răng nhưng từ thuở còn là một đồng gỗ, đã từng nghe Ngài vợ Meta đòi vả chồng rụng răng nên quen mồm nói thế. Hai cái ghế đánh nhau túi bụi, rốt cuộc cả 2 đều vẹo vọ, giá đặt chậu hoa lên thì cả hoa lẫn ghế đều đổ sụp.

Ngu ngốc thay cho hai vật thụ tạo ra công mô tả Đấng Sáng Tạo. Kẻ sáng tạo ra chúng là thằng Meta sờ sờ trước mắt mà chúng không biết. Đứng trước công trình sụp đổ của mình, Meta lắc đầu. Chưa bao giờ hắn làm được cái trò gì cho ra hồn. Từ khi lão Ả Rập Bin Laden kéo sập nhà của Mỹ, thì khắp nơi bắt đầu thất nghiệp. Mười mấy năm miệt mài bên cái vi tính, Meta cũng bị mời về nhà nằm khểnh. Giời cũng đến hay, con người khoa học như Meta lại phải lòng, rồi chung sống với một ngài vợ rất siêng năng việc Đức Chúa Giời. Ngài ở nhà thờ nhiều hơn ở nhà. Mới hai năm tuổi, chưa có mống con nào mà ngài đã được cất nhắc lên làm thư ký hội các bà mẹ Công Giáo, tính những cụ bà già lụ khụ, chuẩn bị chân trong chân ngoài về nước Chúa. Ông Giời cũng cay nghiệt. Một con chiên ngoan đạo như nàng lại phải lòng một anh chàng khoa học dỏm là Meta. Từ lúc mất việc, Ngài tạm thu xếp chuyện thờ thánh, mở một tiệm “leo”, chuyên cạy đất kê móng tay, móng chân của giai nhân tài tử Mỹ đen. Tại vì tiệm của Ngài tọa lạc trong khu Mỹ đen, bên cạnh là cái bar uống rượu, dĩ nhiên cũng tỉnh Mỹ đen. Mỹ đen vừa ngu lại vừa nghèo nhưng rộng rãi hơn Mỹ trắng ở cái khoản tiền tip. Ta có thể thấy Mỹ đen ngửa tay xin thuốc lá hay

xin tiền lẻ ấy là vì “truyền thống” chúng nó thế chứ chẳng phải nó không có tiền. Nghe nói thời thượng cổ cũng có một bà ở Phi Châu sinh ra một bọc trăm trứng, chẳng may đẻ nhầm đồng gio nên mới đen như thế. 100 đứa đen nhem nhem ấy vừa mở mắt chào đời đã biết ngửa tay xin tiền lẻ rồi. Đó là văn hóa. Bây giờ họ cũng thế nhưng chỉ vì muốn bảo tồn văn hóa dân tộc. Nhưng cái tay chuyên xin tiền lẻ ấy cũng có 5 móng, và 5 cái móng của Mỹ đen thì bản thầy chạy. Họ thích vào tiệm “leo” thay vì rửa tay chân cho sạch sẽ. Cái tay chuyên xin tiền lẻ ấy lại hay chia ra nhiều tiền tip. Bản nhưng rộng rãi. Có khuyết cũng có ưu. Lẽ Giời là thế.

- Biết ngay mà. Đóng có 2 cái ghế cũng chẳng xong.

Đi đâu mới về, nhìn 2 cái ghế nằm chổng gọng, Ngài lắc đầu. Ngài sắp sửa giảng cho một bài học về cái vô tích sự của đàn ông, nhất là mấy thằng khoa học dỏm. Ngài khéo lắm, chẳng bao giờ nêu đích danh cái thằng vô tích sự ấy là Meta, nhưng câu nào câu ấy đau hơn thiện:

- Bảo đi mỗ lợn thì chỉ được vài ngày người ta đuổi. Phải mà lấy ...thằng chăn trâu thì đòi tôi đâu có khổ thế.

Meta có xin một chân mỗ lợn ở một công ty của Mỹ. Người ta giao cho cái việc cạo lông, làm móng rồi cưa chân giò. Con lợn chỉ có 4 chân mà chao ôi, trước mặt Meta là chân lợn ùn lên thành đồng, làm không xuể. Được 3 bữa, Meta xin nghỉ. Vác mặt về, Ngài vợ mắng:

- Anh thấy chưa. Học cho lắm vào mà có mấy cái móng lợn làm cũng không xong. Ngày nào em cũng làm móng mà có cực khổ gì đâu.

Ngài làm móng người còn Meta làm móng lợn. Chẳng cần Einstein cũng biết móng lợn “trình độ” hơn móng người chứ. Tức nhưng Meta không dám cãi. Meta bỏ việc chứ đâu phải bị đuổi. Bị đuổi là cái chân làm phi hành gia chuyên lái đĩa bay ở một nhà hàng Tàu. Quãng đường chỉ từ bếp đến các bàn ăn của thực khách ngần ngủi thế mà “lái” chưa được một ngày làm đồ vỡ nguyên chồng đĩa. Lão chủ nhà hàng có gương mặt khó ưa giống Tôn Sĩ Nghị lúc chưa bị vua Quang Trung rượt, ân cần dắt Meta ra cửa, nơi có cái bảng : Thankyou! Come back again, nói một câu phản nghĩa :

- Don't ever come back again.

Ngài vợ Meta biết chuyện này thì giận phải biết.

Lấy cho Ngài đôi dép đặt cho đúng hướng – đi đâu về là Ngài không chịu đóng cửa xe bởi việc chạy ra đóng cửa xe là việc của ...trí thức nên Meta phải chạy ra đóng. Đóng xong là phải quay vào, lấy dép cho Ngài xỏ chân, luôn xoay đôi dép sao cho dễ xỏ.

Khác với tánh quên đóng cửa xe, tánh này thuộc dạng bẩm sinh. Nghĩa là cưới nhau xong là nàng mắc tật này rồi. Vụ xỏ dép bắt đầu từ khi nàng mở tiệm “leo”. Ngày đầu tiên khai trương, về đến nhà nàng tháo đôi giày ra, nói nhỏ nhẹ, nhưng trong giọng nói hàm súc một điều gì đó rất đe dọa:

- Dép.

Biết là Ngài sai khiến cái gì đó mà vận dụng mấy năm học hành ra, Meta nghĩ không thấu:

- Gì dép ?

- Lấy cho em cái dép nghe chưa.

Lấy thì lấy nhưng ngầm nghĩ, Meta giận lây cái thằng Bin Laden. Chỉ vì nó mà mình đâm mất giá. Đạo mới lấy nhau, lúc Meta còn là một anh kỹ sư còn Ngài ở nhà lo việc họ đạo, việc lấy dép là việc của Ngài chứ đâu phải như thế này. Phone đến nhà ông bạn:

- Hỏi mày nhé! Có bao giờ mày phải xách dép cho vợ không?

- Thẻ với mày, trên có thành hoàng, dưới có thổ địa nhá - Đức, bạn Meta nói - quốc có quốc pháp, gia có gia quy nhá. Nhà tao là Nho giáo nhá. Vợ tao xách dép cho tao nhá.

Đức phùng mang trợn mắt như thể việc xách dép cho vợ là điều ô nhục còn hơn việc lão Kỳ lom khom bắt tay một anh Cộng Sản vô danh nào đó chụp trên mặt báo. Ấy thế mà chỉ hơn một tuần sau, nửa đêm Đức gõ cửa nhà Meta xin ngủ nhờ một đêm vì bị vợ đuổi. Chẳng biết hư thực ra làm sao.

Thằng này vốn thật thà như đếm.

Một hôm, Meta mang cơm cho vợ. Thường thường, Ngài ăn bánh mì thịt mua ở tiệm nhưng hôm ấy Ngài giở quẻ đòi Meta mang cơm lên, hẳn là ra

oai với bạn bè rằng mình có ông chồng ngoan ngoãn.

Mùi hóa chất xông lên nồng nặc. Có 4 cái ghế chêm chệ 4 trụ Mỹ đen vừa đực vừa cái vừa chẳng biết đực cái vì rằng trùm cái áo hót tóc vào, nhìn cái đầu xoắn tít bố ai mà đoán được. Đàn bà khác đàn ông ở chỗ vú móm mà choàng cái áo vào chẳng biết đực cái ở chỗ nào. Ngài ngồi bệt xuống đất trông y như con cóc trong hang, con cóc ngồi đó nhưng con cóc không nhảy đi mà cắm cúi hí hoáy với đôi chân như cột nhà cháy của một trụ Mỹ đen đang ngồi ngủ gật. Ngài không làm móng một cách nghệ thuật như Meta thường nghĩ. Ngài xoa bóp đôi chân dơ hầy của nó các bạn ạ. Hết xoa bóp rồi chuyển sang vỗ lên bụng chân. Vói tay mở cái máy nghe nhạc, bàn tay Ngài nhịp nhàng theo nhịp điệu. Meta không tưởng làm đâu, nàng vỗ theo điệu si lô đàn hoàng. Đến chỗ Lam Trường rên :” bạn tôi sáng đập xe 20 cây số, tôi về một gói mì tôm” thì Ngài trịnh trọng lấy đôi dép của ngài Mỹ đen, xỏ vào đôi chân của nó. Thật không ngờ được đôi mắt. Meta tưởng mình quáng gà. Ngài lấy cái kéo thẳng cánh chọc vào chân nó một cái. Là khách quen mà da vốn dày nên nó chỉ giật mình một tí. Nó biết đã đến giờ móc túi trả tiền. Nó cho những 5 đồng tiền tip các bạn ạ.

Bất giác Meta đưa cổ tay xem cái đồng hồ. Những năm trăm đồng bạc vợ mua tặng nhân ngày lễ tình yêu năm ngoái. Năm trăm đồng là 200 cái chân Mỹ Đen, mỗi chân có 5 móng. Thịnh thoảng có đứa có 4 móng, trừ hao đi thì cũng ngót nghét 900 móng. Một lăm chữ chẳng bốn. Sợ Meta tiếc tiền đem trả, Ngài năn nỉ:

- Đeo đi cho đẹp. Chồng tôi nom cứ y như ...ca sĩ Tu Vít Phương ấy. Trẻ đẹp quá đi mất.

Meta ra cái điều ngậm ngùi dĩ vãng:

- Anh mà đi làm thì sức mấy thềm đeo cái thứ rẻ tiền này. À mà sao em không tiện thể mua cho em vài cái áo. Áo em cũ rồi đây.

Ngài vui vẻ:

Phải đấy! Để lúc nào em phải mua 1 cái.

Meta không nhận thấy cái khang khác giữa chữ vài của mình và chữ một

của vợ. Như thể làm tin, nàng với tay vợ một cái áo quàng vào một xó:

- Áo này cũ rồi. Để làm giẻ lau.

Meta còn nhớ cái áo làm giẻ lau ấy. Nó màu tím điểm lấm tấm những hoa vàng nho nhỏ, nhiều chỗ đã sờn vì năm tháng. Nó chẳng bao giờ được hạnh làm giẻ vì giờ đây, nàng lén mặc để đi làm. Cái hình hài màu tím điểm vàng ấy, ngời bệt dưới đất bươn bươn chải chải như con gà mái cục cục gọi đàn gà con xúm lại ăn mồi. Không. Như mẹ tôi mới đúng. Thừa sinh thời, thỉnh thoảng người túm một tay nải trái cây và một xấp tiền lẻ nhàu nát, lặn lội tìm con nơi trọ học. Người lén ăn quả soài Meta bỏ dở vì chua. Có biết đâu đó là những món người chẳng bao giờ được ăn. Nhìn đôi vai gầy thùng thình trong chiếc áo tím điểm vàng sờn bâu, Meta vẫn thản nhiên:

- Lần sau đừng mang những thứ này con xấu hổ với bạn bè lắm.

Cái áo mặc lén gợi hình ảnh gương mặt nhăn nheo gặm lén quả soài làm Meta bồi hồi xúc động. Bây giờ người không còn trên cõi đời này nữa.

Trong đầu óc ...khoa học của Meta thâm cảm ơn một đấng nào đó rất phản khoa học, ban cho mình một Ngài vợ thay cho người mẹ. Chẳng nhẽ có Chúa thật sao?

Ra về, Meta ngùi ngùi thương vợ. Mình chỉ xách dép cho vợ một lần mà còn ra cái điều mặc cảm. Ngài vợ của Meta xách dép bao nhiêu lần một ngày cho Mỹ đen? Nâng niu bao nhiêu bàn chân gớm ghiếc? Tuy hay mắc mớ với chồng về vấn đề ăn học mà chẳng được cái trò trống gì nhưng có bao giờ Ngài than thở về việc chính mình phải bỏ cả thờ thánh đi làm “leo” đâu? Từ dạo ấy, Meta bắt đầu xách dép cho vợ không cần Ngài sai bảo nữa. Meta nghiệm ra rằng, tôn giáo như nàng, khoa học như Meta chỉ có thể kết hợp được với nhau bằng tình chồng vợ. Tình chồng vợ có một kích thước mà khoa học và cả tôn giáo không bao giờ lý giải được. Chính tình yêu là cái cần thiết cho con người hơn cả khoa học và tôn giáo. Không có khoa học và tôn giáo, con người khổ sở lắm nhưng không có tình yêu, khoa học và tôn giáo không có chỗ nảy nở. Tôn giáo, khoa học phục vụ con người

nhưng nếu con người không yêu nhau, thì chúng phục vụ cho ai?

Đó mới là chân lý. Nhìn 2 chiếc ghế xiêu vẹo ở góc vườn, Ngài phán:

- Còn không dọn dẹp rồi ngày mai đi với em mua 2 cái ghế. Ngủ anh chỉ biết ăn hại.

Meta lí nhí :

- Ủ! Em dạy chí phải.

Hết.